

ΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΓΟΥΕΣΤΕΡΟΣ

ΕΣΣΟΣ

ΣΟΘΟΡΥΟΣ

Η ΣΠΟΧΗ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΙΣ που να μπορεί να πει με βεβαιότητα πότε ξεκίνησε ο κόσμος, ωστόσο αυτό δεν εμπόδισε πολλούς μείστερ και λόγιους ανθρώπους να αναζητήσουν την απάντηση. Είναι σαράντα χιλιάδων ετών, όπως ισχυρίζονται μερικοί, ίσως και πεντακοσίων χιλιάδων, ή ακόμα περισσότερο; Δεν είναι γραμμένο σε κανένα από τα βιβλία που ξέρουμε, γιατί στην πρώτη εποχή του κόσμου, την Εποχή της Αυγής, οι άνθρωποι δεν ήξεραν γράμματα.

Εντούτοις, μπορούμε να είμαστε σίγουροι πως ο κόσμος ήταν πολύ πιο πρωτόγονος – ένα βάρβαρο μέρος από φυλές που ζούσαν κατευθείαν από τη γη, χωρίς τη γνώση της επεξεργασίας του μετάλλου ή της εξημέρωσης των ζώων. Τα λίγα που γνωρίζουμε για εκείνη την εποχή περιλαμβάνονται στα αρχαιότερα των κειμένων: τους μύθους που καταγράφηκαν από τους Άνταλ, τους Βαλυριανούς και τους Γκισκάρι, ακόμα και από εκείνους τους μακρινούς ανθρώπους του ξακουστού Ασάι. Όσο αρχαίες όμως κι αν ήταν οι εγγράμματα εκείνες φυλές, δεν ήταν καν παιδιά κατά τη διάρκεια της Εποχής της Αυγής. Οπότε, όποιες αλήθειες κι αν περιέχουν οι μύθοι τους είναι δύσκολο να βρεθούν, σαν κόκκοι σιταριού ανάμεσα σε άχυρα.

Τι μπορεί να ειπωθεί με περισσότερη ακρίβεια για την Εποχή της Αυγής; Τα μέρη της ανατολής ήταν πλημμυρισμένα από πολλούς λαούς – απολίτιστους, όπως όλος ο υπόλοιπος κόσμος, αλλά αμέτρητους. Όμως στο Γουέστερος, από τη Γη του Παντοινού Χειμώνα μέχρι τις ακτές της Θάλασσας του Θέρους, μόνο δύο λαοί υπήρχαν: τα παιδιά του δάσους και η ράτσα των πλασμάτων που είναι γνωστά ως γίγαντες.

Για τους γίγαντες της Εποχής της Αυγής μπορούν να ειπωθούν λιγότερα και από λίγα, καθώς κανείς δε συγκέντρωσε τα παραμύθια τους, τους μύθους τους, τις ιστορίες τους. Οι άντρες της Νυχτερινής Φρουράς λένε πως οι Άγριοι έχουν μύθους για γίγαντες που ζούσαν ανησυχπητικά κοντά στα Παιδιά, περιπλανούνταν όπου ήθελαν και έπαιρναν ό,τι ήθελαν. Όλες οι αναφορές ισχυρίζονται πως ήταν τεράστια και δυνατά πλάσματα, αλλά απλοϊκά. Οι αξιόπιστες διηγήσεις των ανιχνευτών της Νυχτερινής Φρουράς, που ήταν οι τελευταίοι οι οποίοι είδαν τους γίγαντες όσο ήταν ακόμα ζωντανοί, λένε ότι ήταν καλυμμένοι από πυκνή γούνα και όχι ότι ήταν απλώς πολύ μεγαλόσωμοι άνθρωποι, όπως υποστηρίζουν τα παιδικά παραμύθια.

Υπάρχουν σημαντικές αποδείξεις ενταφιασμού των γιγάντων, όπως έχουν καταγραφεί στα *Μονοπάτια των Νεκρών* του Μείστερ Κέννετ – μια μελέτη για τους τύμβους, τους τάφους και τα μνήματα του Βορρά την εποχή της θητείας του στο Γουίντερφελ, κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης βασιλείας του Κρέγκαν Σταρκ. Από οστά που ανακαλύφθηκαν στο Βορρά και στάλθηκαν στην Ακρόπολη, κάποιοι μείστερ εκτιμούν πως οι ψηλότεροι γίγαντες μπορούσαν να φτάσουν τα τέσσερα μέτρα, παρότι άλλοι λένε πως τα τριάντισι μέτρα είναι πιο κοντά στην πραγματικότητα. Οι ιστορίες εδώ και καιρό νεκρών ανιχνευτών που έχουν καταγραφεί από μείστερ της Φρουράς συμφωνούν πως οι γίγαντες δεν έφτιαχναν σπίτια ή ενδύματα, και πως τα μόνα όπλα που γνώριζαν ήταν τα κλαδιά που αποσπούσαν από τα δέντρα.

Οι γίγαντες δεν είχαν βασιλείς, ούτε άρχοντες, δεν έφτιαχναν σπίτια παρά μόνο μέσα σε σπηλιές ή κάτω από ψηλά δέντρα, και δεν ήξεραν να δουλεύουν ούτε το μέταλλο ούτε τη γη. Παρέμειναν πλάσματα της Εποχής της Αυγής καθώς οι αιώνες τούς προσπερνούσαν, οι άνθρωποι γίνονταν ακόμα πιο πολυάριθμοι και τα δάση κατακτούνταν και μίκραιναν. Τώρα οι γίγαντες έχουν χαθεί ακόμα κι από τα μέρη πέρα από το Τείχος, και οι τελευταίες αναφορές σε αυτούς είναι πάνω από εκατό χρόνια παλιές. Αλλά κι αυτές είναι αμφιλεγόμενες – ιστορίες τις οποίες μπορεί να διηγούνταν ανιχνευτές της Φρουράς μπροστά σε μια ζεστή φωτιά.

Τα παιδιά του δάσους ήταν, από πολλές απόψεις, το αντίθετο των γιγάντων. Μικρόσωμοι σαν παιδιά αλλά μελαψοί και όμορφοι, ζούσαν με έναν τρόπο που ίσως σήμερα αποκαλούμε άξεστο, αλλά ακόμα και έτσι ήταν λιγότερο βάρβαροι από τους γίγαντες. Δε δούλευαν το μέταλλο, όμως ήταν άριστοι τεχνίτες στην κατεργασία του οψιδιανού (αυτό που ο απλός λαός αποκαλεί δρακόγυαλο, ενώ οι Βαλυριανοί το γνώριζαν με μια λέξη που σήμαινε «παγωμένη φωτιά»), με τον οποίο έφτιαχναν εργαλεία και όπλα για να κυνηγούν. Δεν ύφαιναν υφάσματα, αλλά ήταν δεξιότεχνες στην κατασκευή ενδυμάτων από φύλλα και φλοιούς δέντρων. Έμαθαν να φτιάχνουν τόξα από γουέιργουντ και να κατασκευάζουν ιπτάμενες παγίδες από χορτάρι, με τις οποίες κυνηγούσαν και τα δύο φύλα.

Λέγεται πως τα τραγούδια και η μουσική τους ήταν τόσο όμορφα όσο οι ίδιοι, όμως αυτά για τα οποία τραγουδούσαν έχουν ξεχαστεί, εκτός από μικρά αποσπάσματα που μεταβιβάστηκαν από τις αρχαίες εποχές. Το έργο του Μείστερ Τοϊλντερ *Βασίδεις*

Τα αρχεία της Ακρόπολης περιέχουν μια επιστολή από το Μείστερ Αίμον, η οποία στάλθηκε τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του Αίγκον Ε' και στην οποία αναφέρεται μια περιγραφή ενός ανιχνευτή ονόματι Ρέντιγγουν, γραμμένη την εποχή του Βασιλιά Ντόρρεν Σταρκ. Εξιστορεί ένα ταξίδι στο Λορν Πόιντ και την Παγωμένη Ακτή, στο οποίο υποστηρίζεται πως ο ανιχνευτής και οι σύντροφοί του πολέμησαν γίγαντες και έκαναν εμπόριο με τα παιδιά του δάσους. Στην επιστολή του ο Αίμον διατείνεται πως είχε βρει πολλές τέτοιες περιγραφές κατά την εξέταση των αρχείων της Φρουράς στο Μαύρο Κάστρο και ότι τις θεωρεί αξιόπιστες.

του Χειμώνα: Μύθοι και Γενεαλογία των Στάρκ του Γούντερφρεντ περιέχει τμήμα μιας μπαλάντας η οποία υποτίθεται πως αφηγείται την εποχή που ο Μπράντον ο Τέκτονας ζήτησε τη βοήθεια των Παιδιών ενώ κατασκεύαζε το Τείχος. Οδηγήθηκε σε ένα μυστικό μέρος για να συναντηθεί μαζί τους, αλλά στην αρχή δεν καταλάβαινε τη γλώσσα τους, που περιγράφεται σαν το τραγούδι των βοτσάλων σε ένα ποταμάκι, ή τον άνεμο ανάμεσα στα φύλλα, ή τη βροχή πάνω στο νερό. Ο τρόπος με τον οποίο ο Μπράντον έμαθε να καταλαβαίνει τη γλώσσα των Παιδιών αποτελεί έναν μύθο από μόνος του, και δεν αξίζει να τον επαναλάβουμε εδώ.

Φαίνεται όμως ξεκάθαρα πως η γλώσσα τους προήλθε, ή την εμπνεύστηκαν, από τους ήχους που άκουγαν καθημερινά.

Οι θεοί τους οποίους λάτρευαν τα Παιδιά ήταν εκείνοι οι ανώνυμοι που κάποια μέρα θα γίνονταν οι θεοί των Πρώτων Ανθρώπων – οι αμέτρητοι θεοί των ποταμών, των δασών και των λίθων. Τα Παιδιά ήταν εκείνα που σκάλιζαν πρόσωπα στα γουέιργουντ, ίσως για να δώσουν μάτια στους θεούς τους ώστε να παρακολουθούν τους πιστούς τους κατά τη διάρκεια των προσευχών τους. Άλλοι, έχοντας ελάχιστα στοιχεία, υποστηρίζουν πως οι πρασινομάντεις –οι σοφοί των Παιδιών– μπορούσαν να δουν μέσα από τα μάτια των σκαλισμένων γουέιργουντ. Η υποτιθέμενη απόδειξη είναι το γεγονός πως αυτό πίστευαν οι ίδιοι οι Πρώτοι Άνθρωποι. Ο φόβος τους πως τα γουέιργουντ τους κατασκόπευαν τους οδήγησε να κόψουν πολλά από τα σκαλισμένα δέντρα και αλούλλια από γουέιργουντ, για να στερήσουν από τα Παιδιά ένα τέτοιο πλεονέκτημα. Ωστόσο οι Πρώτοι Άνθρωποι ήταν λίγοτερο διαβασμένοι απ' όσο είμαστε εμείς τώρα και πίστευαν πράγματα τα οποία δεν πιστεύουν οι απόγονοί τους σήμερα. Ας ληφθεί υπόψη το έργο του Μείστερ Γιόρρικ *Νυμφευμένοι με τη Θάλασσα, ένας Αποδογισμός της Ιστορίας του Λευκού Λιμανιού από τις Πρώιμες Μέρες του*, το οποίο εξιστορεί την πρακτική των θυσιών αίματος στους παλιούς θεούς. Τέτοιες θυσίες γίνονταν μέχρι πριν από πέντε αιώνες, σύμφωνα με αναφορές των προκατόχων του Μείστερ Γιόρρικ στο Λευκό Λιμάνι.

Αυτό δε σημαίνει πως οι πρασινομάντεις δε γνώριζαν χαμένες τέχνες που ανήκουν στα ανώτερα μυστήρια, όπως το να βλέπουν γεγονότα από μεγάλη απόσταση ή να επικοινωνούν με άλλους μισό βασίλειο πιο πέρα (όπως έκαναν οι Βαλυριανοί, που ήρθαν έπειτα από αυτούς). Ωστόσο, μπορεί κάποια από τα κατορθώματα των πρασινομάντεων να σχετίζονται περισσότερο με ανόπια παραμύθια παρά με την αλήθεια. Δεν μπορούσαν να μεταμορφωθούν σε κτήνη, όπως ισχυρίζονται μερικοί, αλλά πρέπει να αληθεύει πως ήταν ικανοί να επικοινωνούν με τα ζώα με έναν τρόπο που εμείς σήμερα δεν μπορούμε: από αυτό προέκυψαν οι μύθοι των αλλόμορφων ή ζωόμορφων.

Στην πραγματικότητα, οι μύθοι των αλλόμορφων είναι πολλοί, αλλά ο πιο συνηθισμένος –τον οποίο έφεραν πέρα από το Τείχος άντρες της Νυχτερινής Φρουράς, και καταγράφηκε στο Τείχος από σέπτον και μείστερ περασμένων αιώνων– υποστηρίζει πως οι αλλόμορφοι όχι μόνο επικοινωνούν με τα ζώα, αλλά μπορούν να τα ελέγξουν διεισδύοντας στο μυαλό τους. Ακόμα και οι Άγριοι φοβούνταν αυτούς τους αλλόμορφους ως αφύσικους ανθρώπους που μπορούσαν να επικαλεστούν τη συμμαχία ζώων. Κάποιες ιστορίες μιλάνε για αλλόμορφους που έχαναν τον εαυτό τους μέσα στα κτήνη τους, ενώ άλλες λένε πως τα ζώα μπορούσαν να μιλήσουν με ανθρώπινη μορφή όταν τα έλεγχε ένας αλλόμορφος. Όμως όλες οι ιστορίες συμφωνούν πως οι πιο συνηθισμένοι αλλόμορφοι ήταν άνθρωποι που έλεγχαν λύκους –ακόμα και ανταρόλукους–, και γι' αυτούς οι Άγριοι είχαν ένα ξεχωριστό όνομα: γουάργκ.

Μολονότι στη σημερινή εποχή θεωρείται ανυπόληπτο, ένα απόσπασμα από την *Αφύσικη Ιστορία* του Σέπτον Μπαρθ αποδείχθηκε πηγή αντιπαράθεσης στις αίθουσες της Ακρόπολης. Υποστηρίζοντας πως συμβουλευτηκε κείμενα τα οποία λέγεται πως φυλάσσονταν στο Μαύρο Κάστρο, ο Σέπτον Μπαρθ ισχυρίστηκε πως τα παιδιά του δάσους μπορούσαν να μιλήσουν με τα κοράκια και να τα κάνουν να επαναλάβουν τα λόγια τους. Σύμφωνα με τον Μπαρθ, αυτό το ανώτερο μυστήριο διδάχτηκε στους Πρώτους Ανθρώπους από τα Παιδιά προκειμένου τα κοράκια να μπορούν να μεταφέρουν μηνύματα σε μεγάλη απόσταση. Μεταδόθηκε, σε εκφυλισμένη μορφή, στους σημερινούς μείστερ, που δε γνωρίζουν πια πώς να μιλάνε στα πουλιά. Είναι αλήθεια πως το τάγμα μας καταλαβαίνει τη γλώσσα των κορακιών... όμως αυτό σημαίνει τους βασικούς σκοπούς των κρωγμών και των σκουξιμάτων τους, τα σημάδια του φόβου και του θυμού τους, και τους τρόπους με τους οποίους δείχνουν ότι είναι άρρωστα ή έτοιμα να ζευγαρώσουν.

Τα κοράκια ανήκουν στα εξυπνότερα πουλιά, όμως δεν είναι πιο σοφά από τα νήπια, και είναι εξαιρετικά λιγότερο ικανά για αληθινή ομιλία, ό,τι και αν πίστευε ο Σέπτον Μπαρθ. Κάποιοι μείστερ, αφοσιωμένοι στον κρίκο από βαλυριανό ατσάλι, υποστηρίζουν ότι ο Μπαρθ είχε δίκιο, αλλά ούτε ένας δεν κατάφερε να αποδείξει τους ισχυρισμούς του σχετικά με την ομιλία μεταξύ ανθρώπων και κορακιών.

Ο μύθος λέει ακόμα πως οι πρασινομάντεις μπορούσαν επίσης να ερευνήσουν το παρελθόν και να δουν μακριά στο μέλλον. Ωστόσο, όπως μας έχουν αποδείξει όλα όσα γνωρίζουμε, όσοι ισχυρίζονται πως κατέχουν αυτή τη δύναμη υποστηρίζουν επίσης πως τα οράματά τους για τα μελλούμενα είναι ασαφή και συχνά παραπλανητικά – πράγμα χρήσιμο να το λες όταν προσπαθείς να ξεγελάσεις τον ανυποψίαστο διαβάζοντας τη μοίρα του. Παρότι τα Παιδιά είχαν δικές τους τέχνες, πρέπει πάντα να διαχωρίζεται η αλήθεια από τη δεισιδαιμονία, και η γνώση να ελέγχεται και να διασφαλίζεται. Τα ανώτερα μυστήρια, οι τέχνες της μαγείας, ήταν και παραμένουν πέρα από τα όρια των θνητών δυνατοτήτων μας για εξερεύνηση.

Παρ' όλα αυτά, όποια κι αν είναι η αλήθεια για τις τέχνες τους, τα Παιδιά καθοδηγούνταν από τους πρασινομάντεις τους, και δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως κάποτε ζούσαν από τη Γη του Παντοτινού Χειμώνα μέχρι τις ακτές της Θάλασσας του Θέρους. Έφτιαχναν τα σπίτια τους με τρόπο απλό, δίχως να κατασκευάζουν κονιάματα ή κάστρα ή πόλεις. Αντ' αυτού, κατοικούσαν στα δάση, σε κράνογκ, βάλτους και έλη, ακόμα και σε σπηλιές και κοίλους λόφους. Λέγεται πως, στα δάση, έφτιαχναν καταφύγια από φύλλα και βέργες ψηλά στα κλαδιά των δέντρων – μυστικές «δενδροπόλεις».

Εδώ και καιρό πιστεύεται πως το έκαναν αυτό για προστασία από αρπακτικά, όπως οι ανταρόλυκοι και οι σκιερόγατες, τα οποία τα απλά πέτρινα όπλα τους –ακόμα και οι περιβόητοι πρασινομάντεις τους– δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν. Όμως άλλες πηγές το αμφισβητούν αυτό, δηλώνοντας πως οι μεγαλύτεροι εχθροί τους ήταν οι γίγαντες, όπως υπαινίσσονται οι ιστορίες που λέγονται στο Βορρά, κι όπως πιθανώς απέδειξε ο Μείστερ Κέννιτ στη μελέτη ενός τύμβου κοντά στη Μακρόστενη

Λίμνη – τον τάφο ενός γίγαντα με μύτες βέλους από οψιδιανό χωμένες στα εναπομείναντα πλευρά του. Αυτό φέρνει στο νου την καταγραφή ενός τραγουδιού των Άγριων στην *Ιστορία των Βασιδέων-Πέρα-από-το-Τείχος* του Μείστερ Χέρρυκ, αναφορικά με τους αδελφούς Γκέντελ και Γκορν. Κλήθηκαν να μεσολαβήσουν σε μια διαμάχη μεταξύ μιας φατρίας Παιδιών και μιας οικογένειας γιγάντων σχετικά με την κατοχή μιας υπόγειας σπηλιάς. Λέγεται πως, τελικά, οι Γκέντελ και Γκορν διευθέτησαν το ζήτημα με δόλο, κάνοντας και τις δύο πλευρές να αρνηθούν οποιαδήποτε επιθυμία για το σπήλαιο, αφότου τα αδέρφια ανακάλυψαν ότι αποτελούσε μέρος μιας μεγαλύτερης σειράς σπηλαίων που τελικά περνούσαν κάτω από το Τείχος. Λαμβάνοντας όμως υπόψη ότι οι Άγριοι δεν είχαν γραπτό λόγο, οι παραδόσεις τους πρέπει να αντιμετωπίζονται με καχυποψία.

Παρ' όλα αυτά, τα κτήνη των δασών και οι γίγαντες συνοδεύτηκαν τελικά από άλλους, μεγαλύτερους κινδύνους.

Προκύπτει μια πιθανότητα να έζησε μια τρίτη φυλή στα Επτά Βασίλεια την Εποχή της Αυγής, όμως είναι τόσο υποθετική που αρκεί μία σύντομη αναφορά. Μεταξύ των σιδερογέννητων λέγεται πως ο πρώτος από τους Πρώτους Ανθρώπους που έφτασε στα Σιδερένια Νησιά βρήκε τον περιβόητο Θρόνο της Θαλασσόπετρας στο Παλιό Γουίκ, αλλά πως τα νησιά ήταν ακατοίκητα. Αν αυτό αληθεύει, η φύση και η προέλευση των κατασκευαστών του θρόνου αποτελεί μυστήριο. Ο Μείστερ Κιρθ, στη συλλογή του από μύθους των σιδερογέννητων *Τραγούδια των Πνηγμένων Ανθρώπων*, υποστήριξε πως ο θρόνος αφέθηκε από επισκέπτες που ήρθαν πέρα από τη Θάλασσα του Ηλιοβασιλέματος, όμως δεν υπάρχουν αποδείξεις γι' αυτό, μόνο εικασίες.

Η ΑΦΙΞΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΙΟ ΕΥΥΠΟΛΗΠΤΕΣ αναφορές της Ακρόπολης, μεταξύ οκτώ χιλιάδες και δώδεκα χιλιάδες χρόνια πριν, στις πιο νότιες περιοχές του Γουέστερος ένας νέος λαός διέσχισε τη λωρίδα γης που γεφύρωνε τη Στενή Θάλασσα και ένωσε τα ανατολικά εδάφη με τη γη όπου ζούσαν τα παιδιά του δάσους και οι γίγαντες. Εκεί οι Πρώτοι Άνθρωποι ήρθαν στο Ντορν διαμέσου του Σπασμένου Μπράτσου, το οποίο δεν ήταν ακόμα σπασμένο. Ο λόγος που αυτοί οι άνθρωποι εγκατέλειψαν τις εστίες τους είναι άγνωστος, αλλά όταν ήρθαν, ήρθαν δυναμικά. Χιλιάδες κατέφτασαν και άρχισαν να εγκαθίστανται στα εδάφη, και καθώς οι δεκαετίες περνούσαν, απλώνονταν όλο και πιο βόρεια. Οι ιστορίες που έχουμε από εκείνες τις μεταναστευτικές ημέρες δεν είναι αξιόπιστες, καθώς υποστηρίζουν πως, μέσα σε λίγα χρόνια, οι Πρώτοι Άνθρωποι μετακινήθηκαν πέρα από τον Αυχένα και έφτασαν στο Βορρά. Ωστόσο, στην πραγματικότητα, αυτό θα χρειαζόταν δεκαετίες, ακόμα και αιώνες, για να συμβεί.

Παρά ταύτα, εκείνο που φαίνεται ακριβές από τους μύθους είναι πως οι Πρώτοι Άνθρωποι σύντομα έκαναν πόλεμο με τα παιδιά του δάσους. Εν αντιθέσει με τα Παιδιά, οι Πρώτοι Άνθρωποι καλλιέργησαν τη γη και έχτισαν κυκλικά τείχη και χωριά. Και καθώς το έκαναν αυτό, άρχισαν να κόβουν τα δέντρα γουέιργουντ, συμπεριλαμβανομένων εκείνων με τα σκαλιστά πρόσωπα. Για το λόγο αυτόν, τα Παιδιά τους επιτέθηκαν, γεγονός που οδήγησε σε εκατοντάδες χρόνια πολέμου. Οι Πρώτοι Άνθρωποι –που είχαν φέρει μαζί τους παράξενους θεούς, άλογα, κοπάδια και όπλα από μπρούντζο– ήταν επίσης ψηλότεροι και δυνατότεροι από τα Παιδιά, κι έτσι αποτελούσαν σημαντική απειλή.

Οι κυνηγοί μεταξύ των Παιδιών –οι δεντροχορευτές τους– έγιναν και πολεμιστές, όμως παρά τις μυστικές τέχνες τους των δέντρων και των φύλλων, κατάφεραν απλώς να καθυστερήσουν

την προέλαση των Πρώτων Ανθρώπων. Οι πρασινομάντεις επιστράτευαν τις τέχνες τους, και οι μύθοι λένε πως μπόρεσαν να καλέσουν τα κτήνη του βάλτου, του δάσους και του αέρα να πολεμήσουν για λογαριασμό τους: ανταρόλукους και τερατώδεις πολικές αρκούδες, λιοντάρια των σπηλαίων και αετούς, μαριούθ, ερπετά και πολλά άλλα. Παρ' όλα αυτά, οι Πρώτοι Άνθρωποι αποδείχτηκαν πολύ ισχυροί, και λέγεται πως τα παιδιά του δάσους κατέφυγαν σε μια πράξη απελπισίας.

Σύμφωνα με το μύθο, οι μεγάλες πλημμύρες που κατακερμάτισαν τη χερσαία γέφυρα που τώρα είναι το Σπασμένο Μπράτσο και που μετέτρεψαν τον Αυχένα σε βάλτο ήταν δουλειά των πρασινομάντεων, οι οποίοι μαζεύτηκαν στην Τάφρο Κέιλιν για να εφαρμόσουν μαύρη μαγεία. Ωστόσο, κάποιοι το αμφισβητούν αυτό: οι Πρώτοι Άνθρωποι βρίσκονταν ήδη στο Γουέστερος όταν συνέβη αυτό, και η αναχαίτιση της πλημμύρας από την ανατολή απλώς θα καθυστερούσε την επέλασή τους. Επιπλέον, τέτοιου είδους δύναμη είναι μεγαλύτερη ακόμα κι από αυτή που η παράδοση αποδίδει στους πρασινομάντεις – δυνάμεις που έτσι κι αλλιώς φαίνονται τραβηγμένες. Είναι πιθανότερο η πλημμύρα του Αυχένα και ο κατακερματισμός του Μπράτσου να ήταν φυσικά γεγονότα, που ίσως προκλήθηκαν από μια φυσική βύθιση του εδάφους. Είναι γνωστό τι έγινε στη Βαλύρια, ενώ επίσης στα Σιδερένια Νησιά, το Κάστρο του Πάικ στέκεται πάνω σε σωρούς από πέτρες που κάποτε αποτελούσαν μέρος του ευρύτερου νησιού, προτού τμήματά του κατακρημνιστούν μέσα στη θάλασσα.

Παρ' όλα αυτά, τα παιδιά του δάσους πολέμησαν εξίσου μανιασμένα με τους Πρώτους Ανθρώπους για να προστατέψουν τη ζωή τους. Μοιραία, ο πόλεμος συνεχίστηκε επί γενιές ολόκληρες, μέχρι που στο τέλος τα Παιδιά κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να τον κερδίσουν. Οι Πρώτοι Άνθρωποι, ίσως κουρασμένοι από τον πόλεμο, ήθελαν επίσης να μπει ένα τέλος στις εχθροπραξίες.

Οι σοφότεροι και από τις δύο φυλές υπερίσχυσαν, ενώ ήρωες και ηγέτες και των δύο πλευρών συναντήθηκαν στο νησί της λίμνης Μάτι του Θεού για να διαμορφώσουν τη Συνθήκη. Παραδίδοντας όλα τα εδάφη του Γουέστερος εκτός από τα πυκνά δάση, τα Παιδιά κέρδισαν από τους Πρώτους Ανθρώπους την υπόσχεση πως δε θα έκοβαν πια τα γουέιργουντ. Στη συνέχεια,

σε όλα τα γουέιργουντ του νησιού σκαλίστηκαν πρόσωπα ώστε οι θεοί να γίνουν μάρτυρες της Συνθήκης, και δημιουργήθηκε το τάγμα των πράσινων ανθρώπων για να φροντίζει τα γουέιργουντ και να προστατεύει το νησί.

Με τη Συνθήκη, η Εποχή της Αυγής του κόσμου έφτασε στο τέλος της και ακολούθησε η Εποχή των Ηρώων.

Το κατά πόσον οι πράσινοι άνθρωποι εξακολουθούν να ζουν στο νησί τους δεν είναι ξεκάθαρο, παρότι υπάρχουν ορισμένες αφηγήσεις για κάποιον απερίσκεπτο πολέμαρχο του ποταμού που πηγαίνει με καράβι στο νησί και τους βλέπει φευγαλέα, προτού σηκωθεί αέρας ή προτού τον διώξει μακριά ένα σμήνος από κοράκια. Τα παιδικά παραμύθια που λένε ότι έχουν κέρατα και σκούρα πράσινη επιδερμίδα είναι μια παραφθορά της πιθανής αλήθειας, η οποία είναι πως οι πράσινοι άνθρωποι φορούσαν πράσινα ενδύματα και καλύμματα κεφαλής με κέρατα.

Η ΣΠΟΧΗ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ κράτησε χιλιάδες χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων βασιλεία σχηματίστηκαν και διαλύθηκαν, οίκοι ευγενών ιδρύθηκαν και χάθηκαν και σπουδαία κατορθώματα επιτεύχθηκαν. Ωστόσο, αυτά που πραγματικά γνωρίζουμε για εκείνες τις αρχαίες εποχές είναι ελάχιστα περισσότερα από όσα γνωρίζουμε για την Εποχή της Αυγής. Οι ιστορίες που έχουμε τώρα είναι έργο των σέπτον και των μείστερ και γράφτηκαν χιλιάδες χρόνια μετά τα γεγονότα – όμως σε αντίθεση με τα παιδιά του δάσους και τους γίγαντες, οι Πρώτοι Άνθρωποι αυτής της Εποχής των Ηρώων άφησαν πίσω τους κάποια ερείπια και αρχαία κάστρα που μπορούν να τεκμηριώσουν μέρος των μύθων, και υπάρχουν πέτρινα μνημεία στους τύμβους και αλλού σηματοδεδμένα με τους ρούνους τους. Μέσα από αυτά τα απομεινάρια μπορούμε να αρχίσουμε να ξετρυνώνουμε την αλήθεια πίσω από τους μύθους.

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι η Εποχή των Ηρώων άρχισε με τη Συνθήκη και κράτησε χιλιάδες χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων οι Πρώτοι Άνθρωποι και τα Παιδιά έζησαν ειρηνικά μεταξύ τους. Με τόσο μεγάλες εκτάσεις γης παραχωρημένες σε αυτούς, οι Πρώτοι Άνθρωποι είχαν επιτέλους χώρο να εξαπλωθούν. Από τη Γη του Παντοτινού Χειμώνα μέχρι τις ακτές της Θάλασσας του Θέρους, οι Πρώτοι Άνθρωποι κυβερνούσαν από τα κυκλικά οχυρά τους. Ελάσσονες βασιλείς και ισχυροί άρχοντες επεκτείνονταν, αλλά με τον καιρό κάποιοι λίγοι αποδείχτηκαν δυνατότεροι από τους υπόλοιπους και έσπειραν τους σπόρους των βασιλείων που είναι οι πρόγονοι των Επτά Βασιλείων που γνωρίζουμε σήμερα. Τα ονόματα των βασιλέων εκείνων των πρώιμων επικρατειών είναι συνυφασμένα με τους μύθους, και οι ιστορίες που υποστηρίζουν πως η βασιλεία τους

κράτησε εκατοντάδες χρόνια πρέπει να θεωρηθούν λάθη και φαντασιοπληξίες που παρουσιάστηκαν από άλλους σε μεταγενέστερες εποχές.

Ονόματα όπως Μπράντον ο Τέκτονας, Γκαρθ ο Πρασινοχέρης, Λαν ο Πολυμήχανος και Ντούρραν ο Θεομίσητος κάνουν μεγάλη εντύπωση, αλλά το πιθανότερο είναι πως οι μύθοι τους περιέχουν περισσότερη φαντασία παρά αλήθεια. Σε άλλο σημείο θα προσπαθήσω να διαχωρίσω την ήρα από το σιτάρι, αλλά προς το παρόν αρκεί μια αναφορά.

Και εκτός από τους μυθικούς βασιλείς και τα εκατοντάδες βασιλεία από τα οποία γεννήθηκαν τα Επτά Βασιλεία, ιστορίες για ανθρώπους όπως ο Σύμεον ο Αστρομάτης, ο Σέργουιν της Ασπίδας του Καθρέφτη και άλλους ήρωες έδωσαν τροφή τόσο στους σέπτον όσο και στους τροβαδούρους. Υπήρχαν κάποτε τέτοιοι ήρωες; Ίσως. Αλλά όταν οι βάρδοι παρουσιάζουν τον Σέργουιν της Ασπίδας του Καθρέφτη ως έναν της Βασιλικής Φρουράς –θεσμός που θεοπίστηκε κατά τη βασιλεία του Αίγκον του Κατακτητή– μπορούμε να καταλάβουμε γιατί μόνο λίγοι από αυτούς τους μύθους είναι αξιόπιστοι. Οι σέπτον που τους κατέγραψαν πρώτοι πήραν τις λεπτομέρειες που τους βόλευαν και πρόσθεσαν άλλες, ενώ οι τροβαδούροι τούς άλλαξαν –μερικές φορές σε βαθμό που δεν αναγνωρίζονται– για χάρη μιας ζεστής γωνιάς στον οίκο κάποιου άρχοντα. Με αυτό τον τρόπο κάποιος Πρώτος Άνθρωπος πεθαμένος από καιρό γίνεται ιππότης που ακολουθεί τους Επτά και προστατεύει τους βασιλείς των Ταργκάρυεν χιλιάδες χρόνια αφότου έζησε (αν έζησε ποτέ). Το πλήθος των αγοριών και των νεαρών που δεν έμαθαν ποτέ σωστά την ιστορία του παρελθόντος του Γουέστερος εξαιτίας αυτών των ανόπτων μύθων είναι αμέτρητο.

Καλό είναι να θυμόμαστε πως όταν μιλάμε για εκείνους τους θρυλικούς ιδρυτές των βασιλείων, μιλάμε απλώς για κάποιες πρώιμες επικράτειες –που γενικώς βρίσκονταν σε ένα υπερυψωμένο σημείο, όπως το Κάστερλυ Ροκ ή το Γουίντερφελ–, οι οποίες με τον καιρό κατακτούσαν ολοένα και περισσότερα εδάφη και εξουσία. Αν πράγματι ο Γκαρθ ο Πρασινοχέρης διοίκησε ποτέ αυτό που ισχυρίστηκε πως ήταν το Βασίλειο της Μεγάλης Πεδιάδας, είναι αμφίβολο αν η εξουσία του ήταν κάτι παραπάνω από θεωρητική σε απόσταση μεγαλύτερη των δεκαπέντε ημερών με άλογο πέρα από τις αίθουσές του. Από αυτές όμως τις ασήμαντες επικράτειες δημιουργήθηκαν τα ισχυρότερα βασίλεια που κυριάρχησαν στο Γουέστερος τις χιλιετίες που ακολούθησαν.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΥΧΤΑ

ΚΑΘΩΣ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ εγκαθίδρυναν τις επικράτειές τους μετά τη Συνθήκη, ελάχιστα τους προβληματίζουν πέρα από τις προσωπικές τους διαμάχες και τους πολέμους, ή τουλάχιστον έτσι μας λένε οι ιστορίες. Από τις ίδιες ιστορίες μαθαίνουμε για τη Μεγάλη Νύχτα, όταν ήρθε ένας χειμώνας που κράτησε μια ολόκληρη γενιά – μια γενιά κατά την οποία παιδιά γεννήθηκαν, έγιναν ενήλικες και σε πολλές περιπτώσεις πέθαναν χωρίς να δουν ποτέ την άνοιξη. Μάλιστα, μερικές από τις λαϊκές παραδόσεις λένε ότι δεν είδαν ποτέ το φως της μέρας – τόσο βαρύς ήταν ο χειμώνας που ήρθε στον κόσμο. Παρότι αυτό το τελευταίο μπορεί να μην είναι τίποτα περισσότερο από ένα παραμύθι, το γεγονός ότι ένας κατακλυσμός συνέβη πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια φαίνεται βέβαιο. Ο Λόμας Λονγκστράιντερ, στο βιβλίο του *Θαύματα του Ανθρώπου*, αφηγείται πως συνάντησε απογόνους των Ρούναρ στα ερείπια της Κρόγιαν οι οποίοι έχουν μύθους για ένα σκοτάδι που έκανε τον ποταμό Ρούν να χάνεται και τα νερά του να παγώσουν μέχρι αρκετά νότια, στη συμβολή του με τον ποταμό Σελόρου. Σύμφωνα με αυτούς τους μύθους, ο ήλιος επέστρεψε μόνο όταν ένας ήρωας έπεισε τα πολλά παιδιά της Μητέρας Ρούν –κατώτερους θεούς όπως το Βασιλιά Κάβουρα και το Γέρο του Ποταμού– να πάψουν να τρώγονται μεταξύ τους και να ενωθούν για να τραγουδήσουν ένα μυστικό τραγούδι που έφερε πίσω τη μέρα.

Είναι επίσης γραμμένο πως υπάρχουν στο Αοάι χρονικά που αναφέρονται σε ένα τέτοιο σκοτάδι και σε έναν ήρωα που το πολέμησε με ένα κόκκινο σπαθί. Λέγεται ότι τα κατορθώματά του πραγματοποιήθηκαν πριν από την άνοδο της Βαλύρια, στην αρχαία εποχή κατά την οποία το Παλιό Γκισ ήταν στην αρχή της διαμόρφωσης της αυτοκρατορίας του. Αυτός ο μύθος μεταδόθηκε δυτικά από το Αοάι, και οι οπαδοί του Ρ'λор ισχυρίζονται πως εκείνος ο ήρωας λεγόταν Άζορ Αχάι, και προφύτευσε την επιστροφή του. Στην *Επιτομή του Νεφρίτη*, ο Κολόκβο Βοτάρ εξιστορεί έναν περίεργο μύθο από το Γι Τι, σύμφωνα με τον οποίο ο ήλιος έκρυψε το πρόσωπό του από τη γη για μια ολόκληρη γενιά, ντροπιασμένος για κάτι που κανείς δεν μπόρεσε να ανακαλύψει, και πως αυτή η καταστροφή αποφεύχθηκε μόνο χάρη στις πράξεις μιας γυναίκας με ουρά μαϊμούς.

Ωστόσο, αν όντως έπεσε αυτός ο βαρύς χειμώνας, όπως λένε οι ιστορίες, οι στερήσεις θα πρέπει να ήταν τρομερές. Κατά τη διάρκεια των πιο σκληρών χειμώνων, συνηθίζεται οι μεγαλύτεροι και πιο εξασθενημένοι μεταξύ των Βορείων να ισχυρίζονται πως βγαίνουν για κυνήγι – ξέροντας πολύ καλά πως δε θα επιστρέψουν ποτέ και αφήνοντας με αυτό τον τρόπο λίγη περισσότερη τροφή για εκείνους που είναι πιθανότερο να επιβιώσουν. Αναμφίβολα αυτή η τακτική ήταν συνηθισμένη κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Νύχτας.

Υπάρχουν όμως άλλοι μύθοι –πιο δύσκολο να γίνουν πιστευτοί, αλλά ωστόσο κεντρικοί στις παλιές ιστορίες– για πλάσματα γνωστά ως οι Άλλοι. Σύμφωνα με αυτούς τους μύθους, ήρθαν από την παγωμένη Γη του Παντοινού Χειμώνα, φέρνοντας μαζί τους το κρύο και το σκοτάδι καθώς επιδίωκαν να εξαφανίσουν όλο το φως και τη ζεστασιά. Οι μύθοι λένε πως ήπνευαν γιγάντιες αράχνες του πάγου και τα άλογα των νεκρών, αναστημένα για να τους υπηρετούν, με τον ίδιο τρόπο που ανάσταναν νεκρούς ανθρώπους προκειμένου να πολεμούν για λογαριασμό τους.

Παρότι η Ακρόπολη επιχειρήσει επί μακρόν να μάθει τον τρόπο με τον οποίο να μπορεί να προβλέπει τη διάρκεια και την αλλαγή των εποχών, όλες της οι προσπάθειες απέβησαν άκαρπες. Ο Σέπτον Μπαρθ φαίνεται να υποστηρίζει, σε μια αποσπασματική πραγματεία, πως η ασάθεια των εποχών ήταν ζήτημα μαγικής τέχνης παρά αξιόπιστης γνώσης. Το βιβλίο του Μείστερ Νίκολ *Ο Υποδογησμός των Ημερών* – κατά τα λοιπά ένα αξιόπαινο και πολύ χρήσιμο έργο– φαίνεται επηρεασμένο από αυτό το επιχείρημα. Βασισμένος στο έργο του σχετικά με την κίνηση των αστερών στο στερέωμα, ο Νίκολ υποστηρίζει, χωρίς να πείθει, πως κάποτε οι εποχές ίσως είχαν μια τακτική διάρκεια, καθορισμένη αποκλειστικά από τον τρόπο με τον οποίο η υδρόγειος αντικρίζει τον ήλιο κατά την ουράνια πορεία της. Η ιδέα πίσω από αυτό τον ισχυρισμό φαίνεται αρκετά αληθινή –ότι δηλαδή η αύξηση και η μείωση των ημερών, αν ήταν πιο σταθερή, θα οδηγούσε και σε πιο σταθερές εποχές–, όμως δεν μπόρεσε ποτέ να ανακαλύψει καμία απόδειξη πως κάτι τέτοιο συνέβη, εκτός από τους πολύ αρχαίους μύθους.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ | Ένα κατεστραμμένο κυκλικό οχυρό των Πρώτων Ανθρώπων.

ΠΑΝΩ | Οι Άλδοι, σύμφωνα με τους μύθους, ήπνευαν αράχνες του πάγου και νεκρά άλογα.

Το πώς η Μεγάλη Νύχτα έφτασε στο τέλος της είναι ζήτημα του μύθου, όπως έχουν γίνει όλα τα παρόμοια θέματα του μακρινού παρελθόντος. Στο Βορρά, λένε για έναν τελευταίο ήρωα που αναζήτησε τη μεσολάβηση των παιδιών του δάσους, ενώ οι σύντροφοί του τον εγκατέλειπαν ή πέθαιναν ο ένας μετά τον άλλον καθώς αντιμετώπιζαν αδηφάγους γίγαντες, υπηρέτες του ψύχους και τους ίδιους τους Άλλους. Τελικά έφτασε μόνος του στα Παιδιά, παρά τις προσπάθειες των λευκών οδοιπόρων, και όλοι οι μύθοι συμφωνούν πως αυτό ήταν ένα σημείο καμπής. Χάρη στα παιδιά του δάσους, οι πρώτοι άντρες της Νυχτερινής

Φρουράς συνασπίστηκαν και κατάφεραν να πολεμήσουν –και να νικήσουν– τη Μάχη για την Αυγή: την τελευταία μάχη, που έβαλε τέλος στον ατέρμονο χειμώνα και ανάγκασε τους Άλλους να τραπούν σε φυγή στον παγωμένο βορρά. Σήμερα, έξι χιλιάδες χρόνια αργότερα (ή οκτώ χιλιάδες χρόνια όπως προτείνει η *Αθηδηνή Ιστορία*), το Τείχος που φτιάχτηκε για να υπερασπίζει τις επικράτειες των ανθρώπων εξακολουθεί να επανδρώνεται από τους ορκισμένους αδελφούς της Νυχτερινής Φρουράς, και ούτε οι Άλλοι ούτε τα παιδιά του δάσους έχουν εμφανιστεί εδώ και πολλούς αιώνες.

Το βιβλίο *Ψέματα των Αρχαίων* του Αρχιμείστερ Φόμας –παρότι στις μέρες μας δε χαίρει εκτίμησις εξαιτίας των εσφαλμένων ισχυρισμών του που αφορούν την ίδρυση της Βαλύρια και ορισμένες κληρονομικές διεκδικήσεις στη Μεγάλη Πεδιάδα και τις Δυτικές Περιοχές– θεωρεί πως οι Άλλοι του μύθου δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια φυλή των Πρώτων Ανθρώπων, πρόγονοι των Άγριων, που εγκαταστάθηκε στο μακρινό βορρά. Εξαιτίας της Μεγάλης Νύχτας, αυτοί οι πρώτοι Άγριοι αναγκάστηκαν να ξεκινήσουν ένα κύμα κατακτήσεων στο νότο. Το γεγονός ότι παρουσιάστηκαν τερατώδεις στους μεταγενέστερους μύθους, σύμφωνα με τον Φόμας, αντανakλά την επιθυμία της Νυχτερινής Φρουράς και των Στάρκ να προσδώσουν στον εαυτό τους μια πιο ηρωική ταυτότητα ως σωτήρων της ανθρωπότητας, και όχι απλώς ως νικητών ενός αγώνα για εξουσία.

